

LEVEN ZONDER VERLEDEN

●●●●○
FEEL MY LOVE
Documentaire

Regie: Griet Teck
Met: bewoners, familieleden en begeleiders van Huis Perrekes
Duur: 78 minuten

Gedurende vier seizoenen liet de Vlaamse cineaste Griet Teck haar discrete camera draaien in Huis Perrekes, in Oosterlo, een zorginstelling waar mensen met dementie begeleid wonen. In interviews heeft de cineaste

► Cineaste
Griet Teck.
© RV

benadrukt dat het makkelijk zou geweest zijn om “een deprimerende film te maken over deze vreselijke ziekte”. Zij koos liever voor “lichtheid om een zwaar thema in beeld te brengen”. Haar aanpak leverde een erg mooie, tedere, respectvolle en ook wel grappige docu op.

In *Feel My Love* blijft zij zelf buiten beeld. Geen commentaar. Geen duiding. Geen uitleg over de achtergrond van de bewoners, die een (groot) deel van hun verleden zijn kwijtgeraakt en niet weten hoelang de toekomst zal duren. Zij leven in het hier en nu. En

het zijn precies die dagelijkse rituelen die de camera rustig observeert. De verstilde gebaren, de stijve knieën, het gefriemel met het inpakpapier van een verjaardagscadeau en dan een vloed van tranen. Maar ook de tederheid van de aanrakingen, ‘Moeke’ zeggen tegen de nachtverpleegster, haakwerkjes maken met de kleinkinderen, de humor van sommige dialogen, zoals: “Hebben we al gegeten?” – “Ik denk het wel” – “Maar ik denk het niet.”

De camera van Griet Teck toont niet alleen, maar voelt vooral mee.

(JANT)

FILMRECENSIE (volledig) - FEEL MY LOVE

Dementie. Ouderdom. Aftakeling. Enkele sleutelwoorden uit de documentaire *Feel My Love* van de Vlaamse cineaste Griet Teck, die (uiteraard aangenaam) verrast was toen haar debuut begin dit jaar op het Internationaal Filmfestival van Rotterdam uitgroeide tot een echte publiekslieveling. Verrast “omdat dementie niet bepaald een sexy onderwerp is”.

Wie nu reeds afhaakt, zal daar misschien wel zijn of haar redenen voor hebben, maar loopt dan wel de kans mis om een erg mooie, tedere, respectvolle en ook wel grappige docu te ontdekken. En trouwens, sexy is overrated.

Gedurende vier seizoenen liet Griet Teck haar discrete camera draaien in Huis Perrekes, in Oosterlo, een zorginstelling waar mensen met dementie begeleid wonen. In interviews heeft de cineaste benadrukt dat het makkelijk zou geweest zijn om “een deprimerende film te maken over deze vreselijke ziekte”. Zij koos liever voor “lichtheid om een zwaar thema in beeld te brengen”.

In de film blijft zij zelf buiten beeld. Fly on the wall. Geen commentaar. Geen duiding over de therapeutische aanpak. Geen uitleg over de achtergrond van de bewoners, die een (groot) deel van hun verleden zijn kwijtgeraakt en niet weten hoe lang de toekomst zal duren. Zij leven in het hier en nu. En het zijn precies die dagelijkse rituelen die de camera rustig observeert. De verstilde gebaren, de stijve knieën, de ontroering bij de geboorte van een lammetje, het gefriemel met het inpakpapier van een verjaardagscadeau en dan een vloed van tranen. Maar ook de tederheid van de aanrakingen, ‘Moeke’ zeggen tegen de nachtverpleegster, haakwerkjes maken met de kleinkinderen, het gegiechel van drie babbelende vrouwen die zich realiseren dat ze elkaar helemaal niet begrijpen, de humor van sommige dialogen, zoals: “Hebben we al gegeten?” - “Ik denk het wel” - “Maar ik denk het niet”.

In Huis Perrekes speelt muziek een belangrijke rol. Een man kan een klarinet nog nauwelijks in elkaar krijgen, maar hij kan er wél nog op spelen. Ook dat is typisch voor de aanpak van de cineaste: niet benadrukken wat allemaal verdwenen is, maar tonen wat nog wel kan. En dan de vele liedjes, die moeiteloos vrijkomen uit het moeras dat hun geheugen geworden is. Van 'Op de purp'ren heid' tot 'Daar bij die molen'. Maar ook die sublieme, hartverscheurende aria 'Bist du bei mir, geh ich mit Freuden zum Sterben und zu meiner Ruh'. De camera van Griet Teck toont niet alleen, maar voelt vooral mee. Op het einde van de film, bij de samenzang van de titelsong *Feel My Love*, is het overduidelijk dat dit ook voor de cineaste geldt.

(Jan T.)

3,5 STERREN

Regie: Griet Teck

Met: de bewoners, hun familieleden en de begeleiders van Huis Perrekes

Duur: 78 minuten